

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2015 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy powództwa (...) spółka z o.o. S.K.A. w W.

przeciwko R. M.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 30 stycznia 2014 roku

sygn. akt IXC 1525/13

oddala apelację.

/-/ B. Łagodzińska

UZASADNIENIE

W dniu 28 stycznia 2013 r. powód (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego w L. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, żądając zasądzenia od R. M. kwoty 2.263,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 14 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w L. w osobie Referendarza Sądowego wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI Nc-e (...), którym zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda roszczenie dochodzone pozwem.

W przepisany terminie pozwana R. M. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, oraz wnosząc o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 8 maja 2013 r. Sąd Rejonowy (...) w L. VI Wydział Cywilny w sprawie VI Nc-e (...) stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości. Sprawa została przekazana do rozpoznania do Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w punkcie 1. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.263,85 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, w punkcie 2. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 647,78 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła pozwana zaskarżając wyrok w części, tj. ponad kwotę 1.020,14 zł.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności:

- art. 15 ust. 1 zd. 1 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r. w zw. z art. 4 ust.2 tejże ustawy poprzez zasądzenie od pozwanej R. M. na rzecz powódki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W. kwoty 2.263,85 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28.01.2013 r. do dnia zapłaty podczas kiedy pozwana jest zobowiązana jedynie spłaty pożyczki bez oprocentowania i innych kosztów należnych kredytodawcy, co po dokonaniu potrącenia daje kwotę 1.020,14 zł,
- art. 4 ust.2 o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r. w zw. z art. 65 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczeń woli stron- umowy kredytu gotówkowego nr (...) poprzez zasądzenie od pozwanej R. M. na rzecz powódki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W. kwoty 2263,85 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28.01.2013 r. do dnia zapłaty podczas kiedy pozwana jest zobowiązana jedynie spłaty pożyczki bez oprocentowania i innych kosztów należnych kredytodawcy, co po dokonaniu potrącenia daje kwotę 1020,14 zł z uwagi na naruszenia przez pożyczkodawcę przepisów ustawy o kredycie konsumenckim,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. art. 299 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd granic zasady swobodnej oceny materiału dowodowego w ten sposób, że Sąd wydał wyrok bez należytego wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, nie rozpoznał materiału dowodowego jako całości lecz rozłącznie, w tym pozostawienie pewnego marginesu braku dania wiary zeznaniom pozwanej w zakresie podnoszonej przez pozwaną oceny prawnej relacjonowanych okoliczności faktycznych, która w żadnej mierze nie wiązała Sądu podczas kiedy pozwana złożyła oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego,

3. niezgodność ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, polegających na ustaleniu, że pozwana uiściła na rzecz powoda kwotę 2.029,98 zł podczas kiedy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwana uiściła kwotę 2.199,96 zł.

Mając powyższe na uwadze pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części dotyczącej kwoty 1.243,71 zł ponad kwotę 1.020,14 zł oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu wraz z kosztami postępowania apelacyjnego według norm przepisanych i dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu – oświadczenia pozwanej z dnia 28 stycznia 2014 roku wraz z załącznikiem i potwierdzeniem nadania i odbioru.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie zauważyć należy, iż na podstawie art. 505(11) k.p.c. Sąd odwoławczy dopuścił dowód z dokumentu tj. oświadczenia pozwanej z dnia 28 stycznia 2014 roku wraz z załącznikiem i dowodem nadania. Było to nowy dokument, którego pozwana nie mogła przedłożyć przed Sądem Rejonowym.

Nie są zasadne zarzuty apelacji dotyczące dokonania przez Sąd Rejonowy błędnej oceny dowodów. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, że zgłoszenie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może jedynie wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, iż Sąd rażąco naruszył ustanowione w

wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8/139 i z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10/189).

W kontrolowanej sprawie Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Powód jasno i przejrzysto przedstawił podstawę i źródło żądania. Wyjaśnił, iż od poprzedniego wierzyciela Banku (...) SA nabył przysługującą mu wobec pozwanej wierzytelność, która na dzień dokonania cesji wynosiła kwotę 2.218,84 zł. Źródłem wierzytelności cedenta była umowa o kredyt gotówkowy zawarta między bankiem, a pozwaną. Ponieważ pozwana uchylała się od spłaty kredytu, poprzedni wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i skierował sprawę do egzekucji komorniczej, która jednak została umorzona z uwagi na jej bezskuteczność (na poczet świadczenia wierzyciela wyegzekwowano jedynie kwotę 588,99 zł). Wszystkie swoje twierdzenia powód poparł stosownymi dokumentami, bądź ich kopiami wśród których znalazły się: umowa kredytu gotówkowego zawarta między pozwaną a poprzednim wierzycielem, bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony w oparciu o w/w umowę przeciwko pozwanej, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wystawione przez Komornika Sądowego, wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności.

Strona powodowa przedstawiła dowody celem wyegzekwowania od pozwanej istniejącej i należnej powodowi wierzytelności. Nietrafny jest pogląd apelującej, jakoby Sąd Rejonowy dokonał w sposób błędny ustaleń co do kwoty rzeczywiście wpłaconej przez pozwaną na poczet zadłużenia kredytowego. Sąd meriti na stronie czwartej uzasadnienia, w sposób szczegółowy wskazał, że pozwana do stycznia 2009 r. terminowo regulowała raty kredytu i z tego tytułu uiściła kwotę 2.029,98 zł. Przedmiotowa okoliczność została przyznana przez samą pozwaną oraz wykazana przedłożonymi do akt sprawy dowodami wpłat. Natomiast w dalszej części uzasadnienia, tj. w poczynionych rozważaniach prawnych na stronie 9 uzasadnienia Sąd Rejonowy uwzględnił wpłatę dokonaną przez pozwaną w marcu 2009 r. w wysokości 170 zł. Wyliczenia poczynione w tym zakresie przez Sąd I instancji znajdują pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Tym samym Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelującej uwzględnił wszystkie wpłaty dokonane przez pozwaną w łącznej kwocie 2.199,98 zł.

Wobec zarzutów apelacji przedmiotem rozpoznania przez Sąd odwoławczy było czy powód przy zawarciu umowy kredytu naruszył postanowienia ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r. w brzmieniu obowiązującym w czasie zawarcia umowy, a tym samym czy pozwana w wyniku złożenia w dniu 13 lutego 2014 r. (data nadania) oświadczenia z dnia 28 stycznia 2014 r., mogła zgodnie z zapisem art. 15 ust.1 ustawy o kredycie konsumenckim spłacać przedmiotową pożyczkę bez oprocentowania i innych kosztów, czy też winna spłacać całość zobowiązania zgodnie z zapisami umownymi. Na wstępie zauważyć, iż prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, iż zastosowanie w przedmiotowej sprawie mają przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim ((zwanej dalej u.k.k.). Ustawa ta utraciła moc z dniem 18 grudnia 2011 roku na podstawie art. 67 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, przy czym w myśl art. 66 ust.1 tej ustawy do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Umowa kredytowa została zaś zawarta w dniu 30 stycznia 2008 roku, a więc pod rządami ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku. Zgodnie z art. 15 ust. 1 u.k.k. w przypadku naruszenia przez kredytodawcę postanowień art. 4-7 tej ustawy treść zawartej umowy o kredyt konsumencki ulega zmianie w ten sposób, że konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, obowiązany jest do zwrotu kredytu bez oprocentowania i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy, zastrzeżeniem ust. 3, w terminie i w sposób ustalony w umowie. Ustawa ta nie wskazywała do kiedy może zostać złożone oświadczenia. Pismo pozwanej zawierające oświadczenie nosi datę 28 stycznia 2014 roku, zostało zaś nadane w dniu 13 lutego 2014 roku, a więc już po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy. W obecnie przyjętej regulacji art. 45 ust. 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku uprawnienie do złożenia oświadczenia wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. Wobec nie zakreślenia konsumentowi w u.k.k. żadnego terminu do skorzystania z przysługującego mu, uprawnienia

przyjmowano w doktrynie, iż ewentualną granicą czasową i to bynajmniej nie oczywistą do złożenia oświadczenia przez konsumenta mogłoby być wygaśnięcie stosunku na skutek wykonania zobowiązań (vide: teza do art.15 Ustawa o kredycie konsumenckim – Komentarz, Roman Trzaskowski, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2005 rok). Tym samym do chwili wykonania umowy pozwana była uprawniona złożyć oświadczenie.

Sąd Rejonowy odniósł się szczegółowo do zarzutów podniesionych przez pozwaną dotyczących naruszenia przez kredytodawcę postanowień art. 4- do 7 u.k.k. W apelacji pozwana ograniczyła się jedynie do wskazania naruszenia tej regulacji przez bank, nie wskazując na czym to naruszenie miało polegać. Tym samym Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutów w tym zakresie podniesionych przez pozwaną przed Sądem I instancji. Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego, iż kredytodawca nie naruszył obowiązujących regulacji. Przepis art. 4 ustawy określa szczególne wymagania dotyczące formy, treści umowy o kredyt konsumencki oraz obowiązków związanych z samym trybem jej zawierania. Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 5 ustawy o kredycie konsumenckim umowa powinna zawierać opłaty i prowizje oraz inne koszty związane z udzieleniem kredytu, w tym opłatę za rozpatrzenie wniosku kredytowego oraz przygotowanie i zawarcie umowy kredytowej, zwaną dalej "opłatą przygotowawczą", będące elementem całkowitego kosztu kredytu, oraz warunki ich zmiany. Wbrew twierdzeniom pozwanej, w umowie kredytu powód wskazał w § 3 pkt 9 sposób pobierania opłat i prowizji, oraz całkowity koszt kredytu w § 3 pkt 14 umowy. Nadto, w § 3 pkt 11 umowy o kredyt wskazane zostały enumeratywnie opłaty i prowizje pobierane przez powoda za wykonanie czynności. Wskazać przy tym należy, że załącznik nr 1 do umowy (kalendarz spłat - § 4 pkt 1 umowy) jest jej integralną częścią. Przepisy ustawy o kredycie konsumenckim nie stawiają wymogu, by umowa kredytowa składała się tylko z jednego dokumentu o nazwie "umowa pożyczki" oraz by jedynie w tym dokumencie zostały zawarte informacje, o jakich mowa w przepisie art. 4 ustawy. Niewątpliwie więc, elementy istotne umowy o kredyt konsumencki mogą zostać zawarte również w załącznikach. Umowa łącząca strony nie naruszała zatem przepisów art. 4 ustawy o kredycie konsumenckim, a wobec tego pozwana nie mogła się powołać na tzw. sankcję kredytu darmowego.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

/-/ B. Łagodzińska